

Sygn. akt III K 269/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lipca 2016 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie Wydział III Karny

w składzie:

Przewodniczący – SSR Maciej Jabłoński

Protokolant – stażysta Mateusz Dobczyński

po rozpoznaniu w dniu 22 lipca 2016 r.

P. K. – s. J. i M. z d. D., ur. (...) w W.,

oskarżonego o to, że :

1. w dniu (...) roku w W. w sklepie (...) znajdującym się w CH R. przy al. (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia swetra marki H. B. o numerze katalogowym (...) koloru czarnego o wartości 749 zł poprzez usunięcie klipsów zabezpieczających, czym działał na szkodę P.&C., przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 §1 k.k.

orzeka:

I. oskarżonego P. K. uznaje za winnego dokonania zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 37a k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania pracy na cele społeczne w wymiarze 40 (czterdziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na podstawie art. 63§1 kpk na poczet orzeczonej kary zalicza oskarżonemu okres zatrzymania od dnia (...) do (...), uznając za wykonaną do wysokości 4 dni;

III. na podstawie art. 624§1 kpk zwalnia oskarżonego od opłaty a koszty postępowania przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt. III K 269/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 22 lipca 2016r.

Na podstawie art. 424 § 3 k.p.k. ograniczyć zakres uzasadnienia wyroku, do wyjaśnienia podstawy prawnej tego wyroku oraz wskazanych rozstrzygnięć.

Na podstawie całokształtu ujawnionego materiału dowodowego, Sąd dokonał następującej oceny prawnej czynu oskarżonego:

Mając na uwadze całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego stwierdzić należy, że wina oskarżonego P. K. nie budzi żadnych wątpliwości i została udowodniona w całości. Oskarżony przyznał się bowiem do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył klarowne wyjaśnienia korespondujące z pozostałym materiałem

dowodowym sprawy w postaci zeznań S. K., T. W., K. K., J. P., oraz dokumentami w postaci protokołu zatrzymania, protokołu przeszukania, protokołu oględzin.

Całokształt materiału dowodowego sprawy układa się w logiczną całość, toteż okoliczności niniejszej sprawy nie budzą wątpliwości.

Przestępstwo kradzieży określonego w art. 278 kk., a polega na zabraniu cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia. Rzecz będąca przedmiotem tego przestępstwa musi być cudza, tzn. stanowić czyjąś własność lub być przedmiotem czyjś posiadania. Zabór rzeczy ruchomej polega na wyjęciu rzeczy spod faktycznego władztwa osoby wbrew jej woli. Przedmiotowe przestępstwo należy do tzw. przestępstw materialnych, to znaczy zostaje ono popełnione w momencie nastąpienia skutku w postaci objęcia rzeczy we władztwo przez sprawcę. Kradzież należy do przestępstw kierunkowych, bowiem zachowaniu sprawcy towarzyszy określony cel, którym jest przywłaszczenie cudzej rzeczy ruchomej. Działanie w owym celu polega na chęci włączenia zabranej rzeczy przez sprawcę do swego majątku i uzurpacji faktycznych atrybutów właściciela. Kradzież może być popełniona tylko w zamiarze bezpośrednim – sprawca swym zachowaniem musi zmierzać do przywłaszczenia cudzej rzeczy ruchomej i jednocześnie chcieć tego. Samo „godzenie się” na wypełnienie znamion tego przestępstwa nie jest wystarczające. Tak więc od strony podmiotowej każdemu przestępstwa kradzieży towarzyszy dolus directus coloratus w odniesieniu do znamienia, co do którego ustawa wymaga by było ono objęte celem, tj. w odniesieniu do zaboru rzeczy. W niniejszej sprawie P. K. w dniu (...) roku koło godziny 16.00 razem z siostrą S. K. udał się do Centrum handlowego (...). S. K. udała się do sklepu H (...), natomiast P. K. udał się do sklepu (...) skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia swetra marki H. B. o numerze katalogowym M-Sweter nr (...) koloru czarnego w wartości 749 złotych, poprzez usunięcie klipsów zabezpieczających czym działał na szkodę P. & C..

Jednocześnie oskarżony popełnił zarzucane mu przestępstwo w warunkach recydywy zwykłej z art. 64 § 1 kk. Kodeks karny rozróżnia recydywę ogólną i szczególną, która wiąże się z powrotem do określonej w ustawie kategorii przestępstw po odbyciu kary pozbawienia wolności. Przesłanką recydywy zwykłej nie jest popełnienie wykroczenia. Jest nią natomiast popełnienie przestępstwa umyślnego – czyli zbrodni lub umyślnego występku, za który orzeczono wobec niego karę pozbawienia wolności. Dla przyjęcia recydywy wystarcza, aby sprawca odbył część tej kary – sześć miesięcy. Nowe przestępstwo, jakie sprawca popełnia, ma być podobne do tego, za które został skazany (wyrok SN z 30 października 2001r., III KKN 217/01, Orz. Prok. i Pr. 2002, nr 3 poz. 2). Przestępstwo to ma zostać przezeń popełnione w okresie pięciu lat od odbycia owej części kary pozbawienia wolności. Dla obliczenia tego okresu nie ma znaczenia moment odbycia całości czy części środka karnego. Zarówno pierwsze jak i kolejne przestępstwo mogą zostać popełnione w dowolnej formie stadialnej lub zjawiskowej (Komentarz do art.64 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] M. Mozgawa (red.), M. Budyn-Kulik, P. Kozłowska-Kalisz, M. Kulik, Kodeks karny. Komentarz praktyczny, Oficyna, 2010, wyd. III). Przechodząc na kanwę niniejszej sprawy oskarżony zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresie od dnia 31 lipca 2009r. do dnia 26 lipca 2013r. kary 4 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym o sygn. akt II K 331/11 Sądu Rejonowego w Pruszkowie z dnia 12 stycznia 2012r.

W sprawie niniejszej bezsprzecznym zaś, jest iż oskarżony P. K. wypełnił wszystkie znamiona zarzucanego mu czynu.

Przy wymiarze kary za okoliczności obciążające Sąd przyjął wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu, nadto Sąd miał na uwadze, że oskarżony popełnił zarzucany mu czyn w warunkach recydywy. Do okoliczności łagodzących Sąd zaliczył przyznanie się oskarżonego do zarzucanego mu czynu.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, iż wina oskarżonego oraz okoliczności popełnienia przestępstwa, w świetle jego wyjaśnień oraz pozostałych dowodów, nie ulegają wątpliwości, i wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin w stosunku miesięcznym.

Sąd wymierzając oskarżonemu karę ograniczenia wolności za popełnione przestępstwo, wziął pod uwagę ogólne dyrektywy wymiaru kary, w tym potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa stosownie do art. 53 § 1 i 2 k.k.

Sąd doszedł do przekonania, iż kara o charakterze wolnościowym jest adekwatna zarówno do stopnia winy, jak również do stopnia społecznej szkodliwości przestępstwa, które popełnił oskarżony.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. Sąd zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania od dnia (...)do (...)

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa, mając na uwadze sytuację materialną oskarżonego.